

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

2. den přípravy – středa 23.9.2020

1. meditace - Mariina pouť víry

Včera jsme se dozvěděli, že zde je klíč k Mariině nejhlubší motivaci a klíč k pochopení její víry – Požehnaní Alžběty: „ Požehnaná jsi, že jsi uvěřila v naplnění toho, co ti bylo řečeno od Pána.“ Zatímco, co tato slova nejprve odkazovaly na zvěstování a na tu požehnanou chvíli, kdy Maria uvěřila andělovu slovu, že se stane matkou Božího Syna, také odkazují na její celý život víry – nebo také jak to vyjadřuje sv. Jan Pavel II. na její „pouť víry.“

Tedy, na Marii nečekaly neustále zástupy andělů, jak se někteří až příliš pobožní domnívají. Nesetkávala se s anděly ve svém domě v Nazaretě, aby jí pomáhali s domácími pracemi a Ježíškovi měnili plínky. Ani ona neslyšela o dítěti Ježíšovi, že by ve městě proměňoval vodu na jablkový džus a rozmnožoval bonbony. Právě naopak, Svátá rodina Ježíšova, Marie a Josef, žili běžný život práce, odpočinku a modlitby. Jinými slovy, Marie (a její manžel Josef) kráčeli ve víře, ne díky zázrakům, jak objasňuje Sv. Jan Pavel II.:

V průběhu doby Ježíšova skrytého života v nazaretském domě je také Mariin život „skryt s Kristem v Bohu“ (Kol 3/3) skrze víru. Ona je spojena s pravdou o svém Synu jen ve víře a skrze víru! Proto je požehnaná, protože uvěřila a pokračuje ve víře den za dnem v průběhu let skrytého života v Nazaretě.

Skrytý život sv. rodiny – celý ten čas Ježíšova dětství a dospívání, o kterém nevíme prakticky nic z Písma Svatého – byl nejen skrytý pro nás, ale v jistém smyslu byl skryt také před samotnou Marií. Tím míním, že ona žila pravdu o svém Synu „v temnotě víry“, víra, která byla jakýmsi druhem „noci víry“. Jinými slovy, její pouť víry prochází „zvláštními těžkostmi srdce“, protože ji musela prožívat jakoby „pod závojem.“ Tento závoj zabraňoval Marii (a Josefovi) plnému pochopení tajemství uprostřed kterého oni denně prožívali svůj život (Lk 2/48-50). A proto papež uzavírá:

Tudíž dokonce jeho matka, které bylo nejdokonaleji odhaleno tajemství jeho Božího synovství, žije intimitu tohoto tajemství pouze skrze víru! Žila bok po boku se svým Synem pod tou samou střešou a věrně zachovávala „jednotu se svým Synem“ a „pokračovala ve své pouti víry.“ A tak to bylo také v době Ježíšova veřejného působení (Mk 3/21-35), že se den za dnem v ní naplňovalo požehnaní pronesené Alžbětou při Navštívení: „Požehnaná jsi, která jsi uvěřila.“

Dobře, ale to co bylo to zvláštní, co Maria věřila, když žila pod tou samou střešou s Ježíšem a v průběhu jeho veřejného života? Samozřejmě, my víme, že při zvěstování, věřila Božímu Slovu, doufala i v beznaději, že se stane matkou Božího Syna skrze panenské početí. Ale v co ještě věřila, že si zasloužila požehnaní? Dobře, její myšlenky se možná ubíraly nějakým podobným směrem:

- Zde je velký král!.....Přesto je zabalen v plenkách a spočívá v ubohých jeslích?
Ano, věřím.
- Zde je Syn Boží!.....Přesto se tiše nechává kojit na mých prsou?
Ano, věřím.
- Zde je král, jehož království bude trvat navěky!.....Přesto naši vládcové se ho právě snažili ukamenovat
Ano, věřím.
- Ano věřím všemu, co Bůh zaslíbil o Ježíši, že se naplní, i když všechno svědčí o opaku -je znamením odporu (Lk 2/34).

Tak se skutečně den za dnem, v průběhu skrytého života v Nazaretě, v průběhu Ježíšovy veřejné činnosti naplňovalo v Marii požehnání Alžběty. Zůstávala pevná ve víře, protože se držela slova, které jí bylo řečeno Pánem a přemýšlela o něm ve svém srdci. Ale při své pouti víry ještě *nedosáhla té největší zkoušky. O této strašlivé zkoušce uslyšíme dále.*

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi věřit v Boha a jeho lásku ke mně i když se život se zdá bezvýznamný, prázdný a pouhou rutinou.

2. meditace - Zkouška Mariiny víry

Stejně jako Abrahámová pouť víry dospěla ke své konečné zkoušce, když byl povolán, aby obětoval Izáka, tak Mariina pouť víry se dostává k podobné zkoušce. Avšak zatímco Abrahám nemusel projít nakonec tímto obětováním, Marie se musela dívat a být přítomna při mučení a usmrcení jejího drahého milovaného Syna, po celou dobu až k agonii samotného konce. Musela stát a souhlasit s uskutečněním jeho oběti. Musela zůstat ve víře a doufat, přestože už žádná naděje nebyla.

To bylo zde na Kalvárii, zde u paty kříže, kde nacházíme Marii v slavném uskutečňování dokonalosti víry. Bylo to zde uprostřed nejstrašnější temnoty, ve kterém paradoxně vidíme záblesk Alžbětina požehnání, jež září mnohem větší slávou: „Požehnaná, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Ano požehnaná je ta, která uvěřila u paty kříže. Požehnaná je ta, která uvěřila v nemožné. Požehnaná je ta, která uvěřila „že Bůh je schopen vzkřísit mrtvé“ (Žid 11/19). To je víra. Ano to je slavná dokonalost víry. To je nejdokonalejší světlo víry, které září uprostřed nejhlubší temnoty.

Nyní, opět uvažujme znovu o slovech anděla, kterému Naše Paní uvěřila ohledně svého Syna Ježíše:

Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ (Lk 1/32-33).

A nyní rozvažujme reakci Sv. Jana Pavla II. a jeho komentář tohoto úryvku s pohledem na Mariinu největší zkoušku víry:

Když Marie stála u paty kříže, stává se Maria lidsky řečeno svědkem kompletního *popření těchto slov*. Na dřevě kříže visí v agonii její Syn jako odsouzenec. „Byl zavržen a odmítnut od lidí, ubožák..... byl opovrhován a my jsme si ho nevážili, když on byl zničen (Iz 53/3-5). Jak velká a heroická je tato poslušnost víry, kterou Maria ukazuje tváří v tvář „Božím neproniknutelnému úsudku.“! Jak dokonale se odevzdává Bohu bez výhrad, nabízí mu plný souhlas rozumu a vůle, jehož cesty jsou nevyzpytatelné (Řím 11/33)! A jak mocné jsou skutky milosti v její duši, jak všepronikající je vliv Ducha Svatého, jeho světlo a moc!

Páni. Zde je mnoho vykřičníků od papeže. Celá řada! Proč všechno to nadšení? Protože jsme opět dorazili k dokonalosti víry. Dorazili jsme k momentu, kdy vidíme jak velká a heroická je Mariina víra, k momentu, kdy vidíme jak dokonalé je její odevzdání se Bohu bez výhrad. Dorazili jsem k bodu, kdy slova požehnání od Alžběty, jak to vyjadřuje Jan Pavel II se zdají jako „nová ozvěna s největší výmluvností a síla obsažená v těchto slovech se stává pronikající.“ A to se možná stává jasným právě nyní, proč je to požehnání tak pronikavé.

Proniká tak proto, neboť my potřebujeme takové požehnání. Každý z nás projde momentem, ve kterém bude naše víra vážně zkoušena. Zakoušíme chvíle mučivé temnoty a dokonce

agonie a divíme se, „Kde je Bůh?“ Nechápeme jeho cesty. Cítíme, že je vše ztraceno, že Bůh nás už nadále nemiluje, že nás opustil. A tehdy si vzpomeneme – doufám, že si vzpomeneme – na Mariin příklad víry u paty kříže. Vybavíme si, že také ona nechápala dokonale, také stála v temnotě, také měla srdce, které krvácelo a bylo zlomené. Připomeneme si, že se nevzdala v temnotě, že se přidržela Boha ve světle víry.

A pak – jak doufám – si připomeneme požehnání. Připomeneme si Alžbětina slova: „Požehnaná jsi, která jsi uvěřila, že se naplní to, co ti bylo řečeno od Pána.“ A doufám, že „moc obsažená v tomto požehnání se stane něčím pronikajícím“ i pro nás. Jinými slovy doufám, že uvidíme, jak se Alžbětino požehnání může vztahovat k nám a následující slova mohou být řečena nám: „Požehnaný jsi ty, kteří uvěřil, že vše co bylo tobě Pánem řečeno se naplní.“

A co nám bylo řečeno? Jaké jsou Pánovy slova pro nás? Je to slovo kříže. Je to slovo lásky řečené skrze Kristovu smrt na kříži. Slovo lásky, kterou Marie vnitřně sdílela na Kalvárii. Je to slovo Písma: „Žádný člověk nemá větší lásku, než ten, který položí svůj život za přátel“ (Jan 15/13). Je to pravda, že Bůh nás miluje, že Bůh miluje bezvýhradně tebe. Doufám, že pokud se přidržíme této víry, tohoto největšího vyjádření lásky uprostřed našich vlastních zkoušek a temnot, nalezneme pokoj a dokonce radost – a možná dokonce začneme zpívat chvalo zpěv.

Dále budeme hovořit o Mariině zpěvu víry a chvály.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi uvěřit v Boha a jeho lásku ke mně i když mě obklopuje temnota.

3.meditace - Mariina píseň víry

Předcházející úvaha byla trochu těžká a temná. Ale teď je chvíle jásotu! Chvíle, kdy si máme uvědomit, že víra vede k radosti – velké radosti – a písním chval. Nyní si připomeňme, že Marie, po té co uvěřila slovům anděla, odešla navštívit svou příbuznou sv. Alžbětu. A nyní, jak bychom mohli zapomenout na požehnání? „Požehnaná, která si uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána.“ A co bylo Mariinou bezprostřední odpovědí? Ona zazpívala píseň chvály, svůj slavný Magnifikát, slavnostní ohlášení Božího milosrdenství, které začíná:

Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu mém spasiteli, že shlédl na svou nepatrnou služebnici (Lk 1/46-48).

Tak díky své důvěře v Pánova slova byla požehnaná, Marie okamžitě chválí Pána. *A taková chvála sama o sobě je mocným skutkem důvěry, který Pána potěšuje.*

Dobře, nyní je chvíle pro můj osobní příběh.

Když jsem se poprvé dozvěděl tuto velkou pravdu, že chvála sama o sobě je mocným skutkem víry – to mělo zásadní dopad v mém životě. Zatímco jsem se už podělil, jak se to stalo v své knize *Utěšování srdce Ježíšova*, myslím že stojí za to zopakovat tento týden, když uvažujeme o této otázce „Co je víra?“ a zvláště v tyto dny, kdy přemýšlíme o „Mariině písni víry.“

Nejprve, jsem pochopil, že existuje spojení mezi chválou a vírou na pouti do Národní svatyně Božího Milosrdenství v Stockbridge (Massachusetts), když jsem byl ještě seminarista. Ten klíčový moment přišel během rozhovoru s P. Serafímem Michalenkem, MIC, odborníkem na poselství Božího Milosrdenství, které nám zprostředkovala Sestra Faustina:

Zeptal jsem se P. Serafíma, „Otče všechno to je o utěšování Ježíšova Srdce, že?“

Vypadal potěšen mou otázkou a se zájmem odpověděl: „Ano je!“

Povzbuzen jeho odpovědí jsem pokračoval, „A my chceme utěšovat Ježíše, tím nejlepším způsobem, že ano?“

„Správně“ odpověděl.

„A nejlepší způsob jej utěšovat znamená odstranit trn, který zraňuje jeho srdce nejvíce, trn, který znamená *nedostatek víry v jeho milosrdnou lásku.*“

„Opět správně.“

Sebejistě jsem uvedl svůj závěr. „A tak nejlepším způsobem odstranit tento trn a utěšit jej znamená *důvěřovat mu.*“

„Michaeli, máš absolutní pravdu.“

„Výborně“, řekl jsem si, „Takže to je vše o důvěře v Ježíše, abychom jej mohli dokonale utěšit.“

V této chvíli jsem si myslel, že je mi už všechno jasné. Myslel jsem si, že jsem to dokonale pochopil. A v té chvíli mě P. Serafím přerušil v mém sebeuspokojení:

„A jak žiješ tuto důvěru? Jaké je tvé konkrétní vyjádření důvěry v každodenním životě?“

Byl jsem ohromen. „Já nevím.“

Jeho odpověď změnila můj život:

Způsob, jak žít důvěru, je chválou a díkuvzdáním, abys chválil a děkoval Bohu ve všech věcech. To je *to, co řekl Pán sestře Faustíně.*“

Hned jak jsem uslyšel slova P. Serafíma jsem věděl, že má pravdu, protože jsem si vzpoměl, jak sv. Matka Tereza z Kalkaty často psala o důležitosti přijetí všeho s úsměvem, chválou a díkuvzdáním. Také jsem si pomyslel, „Ano to je pravda. To je Malá cesta, odevzdání se, přijetí a dětské důvěry, kterou učila sv. Terezie z Lisieux. Zvláště jsem měl na mysli jednu z mých oblíbených pasáží z její autobiografie“

Ježíš nepožaduje od nás velké skutky, ale prostě se odevzdat a být vděčný. Cožpak neřekl: „**Obětujte Bohu oběti chvály a díků?**“ (Žalm 49/14)

O Malé cestě sv. Terezie si více řekneme příště. Ale pro tuto chvíli, pro dnešek pojďme utěšit Ježíše a prožívat naší důvěru v Boží milosrdenství, tím že vykonáme oběť chvály a díkuvzdání spolu s Marií.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Naplň mé srdce, písní plnou víry ve chvále a díkuvzdání Bohu za jeho něžnou lásku a milosrdenství.